

's morgens en 's avonds voorzag ik mijn „vee“ van versche doovenetels, waarbij ik ze eventjes vluchtig inspecteerde.

Bij een van die inspecties vond ik twee exemplaren, die de laatste larvehuid hadden afgelegd en nu als volwassen dier door de doos marcheerden. Ik herkende ze als *Schirus bicolor*, de tweekleurwants, vroeger meermalen door mij gevonden, o.a. op de voormalige Oosterbegraafplaats te Amsterdam, te Velzen, Bloemendaal, enz.

De larvehuidjes zaten nog in den oorspronkelijken vorm op een blaadje en vertoonden nog, hoewel wat flets, de larveteekening. Aan de rugzijde was een groote scheur, waardoor het volwassen dier naar buiten was gekomen. Het bleek, dat de larve zich vooraf stevig had vastgezet; want de klauwtjes zaten goed achter de oneffenheden van het blad gehaakt.

Den volgenden dag trof ik het, dat er juist een exemplaar was uitgekomen. Hoewel het eigenlijk heel natuurlijk was, verraste het mij toch, een zuiver wit, iets roomkleurig dier te zien zitten. Het verschijnsel, dat pas uitgekomen dieren eerst langzamerhand zoogenaamd uitkleuren, was mij overigens van vliegen, kevers, oorwormen, enz. wel bekend.

Dit proces duurde bij mijn voorwerp een uur of acht. Eerst begonnen spriet en pooten zwart te worden. Daarna ontstond op elke vleugel een zwarte vlek, terwijl tevens de geblokte rand van het achterlijf even zichtbaar werd.

Het overige metaalglanzend blauwzwart werd nu langzamerhand zichtbaar, en eindelijk had ik het fraaie dier voor mij, waarvan de teekening hierbij gaat.

Het schijnt mij toe, dat de larven, voornamelijk de jongere, bij voorkeur de sappen uit de viernotige spitvrucht van den doovenetel zuigen. Bij voorkeur houden zij zich op in den kelk van eene uitgebloeide bloem. De oudere larven vond ik meestal zuigend op den bladsteel of de bladnerven, waar dus klaarblijkelijk de vaatbundels worden aangesproken. Heel diep wordt het zuigapparaat niet in de plant gestoken. Hoogstwaarschijnlijk, hoewel het moeilijk te controleren valt, worden de sappen onttrokken aan het zeefgedeelte van den vaatbundel.

De volwassen dieren zoeken in het najaar een goed plekje om te overwinteren; waarna ze in het voorjaar weer voor den dag komen om voor eene volgende generatie de eieren te leggen.

B. BOON.

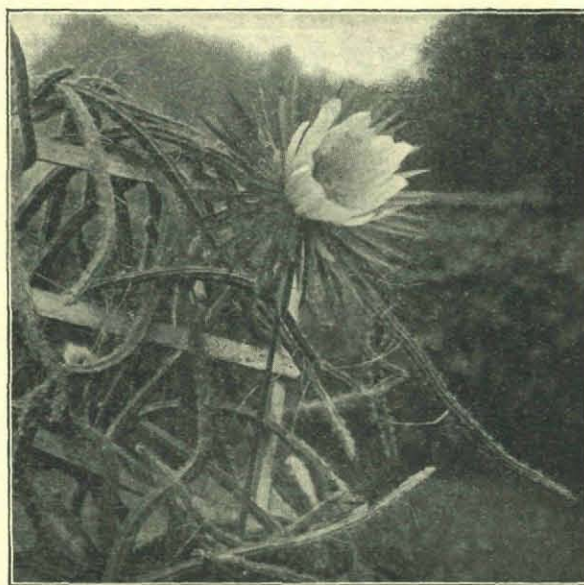

DE NACHTCACTUS CEREUS GRANDIFLORUS.

Op een van de weinige zomersche avonden die dit jaar, in Juli, ons schonk, werden wij gewaarschuwd: de nachtcactus in de kas van van den heer Van Regteren Altena bloeit! Wij togen er heen om dit prachtige natuurwonder te aanschouwen en moesten eenigen tijd geduld oefenen in den grooten stroom van nieuwsgierigen, welwillend dien avond in den tuin van genoemden heer toegelaten.

Eindelijk waren wij aan de beurt. Van der Kamp, de tuinman, die „het ding“ indertijd van een collega had meegebracht, op post bij zijn schat, gewapend met een goeden acetyleenlantaren.

En inderdaad, de roep die van deze bloem uitgaat

Nachtcactus in bloei.

is ten volle verdiend. Een prachtige kroon in den vorm en ter grootte van een porceleinen koffiekop (zooals die gebruikt worden in een Amsterdamsch koffiehuis) bestaande uit een 20-tal bladen van het fijnste en teederste wit, gevat in een stralenkrans van puntige slanke ca. 1 cM. breede kelkbaden in een heerlijk goudglanzend geel, dat de kroon als midden in een zon doet schitteren, terwijl een bundel van een honderdtal ragfijne porcelein-witte meeldraden, in welks midden een paar eveneens porceleinachtige stampers glanzende, van uit de diepte naar voren schieten: ziedaar een beste beschrijving van de bloem die in werkelijkheid van een pracht is ver buiten het bereik mijner pen; laat ik niet vergeten te vermelden dat zij daarbij een hoogst welriekende geur verspreidt, die doet denken aan vanillegeur, maar nog veel, veel fijner is. Ofschoon

de plant zeer gemakkelijk te kweken is en weinig zorg vereischt, schijnt zij toch betrekkelijk zeldzaam te zijn.

In de kassen van het koninklijk paleis alhier zijn een paar exemplaren te vinden. In bloei zijnde worden zij dan ook regelmatig naar het paleis overgebracht en wekken, naar ik hoor, dan ook steeds de aandacht en de bewondering van de koninklijke familie en de hofhouding. De plant ziet er als zij niet bloeit, als bijna alle cactussen, al zeer onoogelijk uit. Haar naam, *Cereus Grandiflorus*, grootbloemige fakkel, dankt zij aan 't gebruik, dat in Amerika van de in olie gedrenkte stengels gemaakt wordt.

De knop heeft van vier tot zes weken noodig om tot volledigen bloei te geraken. De ontplooiing heeft dan op zekeren dag tegen zonsondergang plaats om in een paar uur tot den hoogsten bloei te komen; tegen den morgenstond van den zelfden nacht begint de bloem te verwelken en er is na eenige uren niet veel meer te zien van al dat heerlijks dan wat viezig kleverig slijm: nieuwe illustratie van het oude „*Sic transit gloria mundi.*”

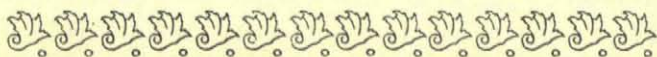
Onze stereoscoop-opname, gemaakt door den heer Limburgh, ongeveer 8 uur 's avonds nadat de plant voor eenige minuten buiten de kas was gebracht, is zeer goed geslaagd.

Behalve door het genot van hare eigen bloemen, kan men van de plant nog vreugde beleven wanneer men in kleine insnijdingen in de stengels *Epiphyllum*-soorten inplant, die dan tot diep in den winter zeer schoone bloemen kunnen leveren.

Ziedaar wat ik weet van den *Cereus Grandiflorus*, een plant die zonder hare bloemen geen aantrekkelijks biedt en daarom vermoedelijk zoo zeldzaam gekweekt wordt, doch die in bloei van werkelijk onvergelykelijke schoonheid is.

Dr. J. A. VOORTHUIS.

Apeldoorn, Augustus 1903.

EEN MOEILIK TE VERDELGEN WESPENNEST.

Ik heb verbazend 't land aan wespen. Als ze zoo op me aan komen dansen en dreigend om me heen zweven, mij aldoor anstarend met die groote oogen, dan bekruipt mij altijd weer diezelfde angst, dat ze me steken zullen, die ik mij nog zoo goed uit mijn kinderjaren herinner.

Wat was ik toen bang voor die beesten! Schreeuwend ging ik er voor op de vlucht en maakte voor één insect een misbaar alsof er een heele zwerm op me neer zou strijken. Geen wonder! Ik was zeer kleinzeurig en bewaarde de pijnlijkste herinneringen aan de keeren, dat ik gestoken was. „Gebeten” noemde ik het toen natuurlijk.

Het kon dan ook soms zoo verraderlijk zijn, zoo echt gemeen en valsch, dat ik voor goed een afschuw kreeg van hun manier van doen. Eens mochten we op zolder balletjes bakken. Het was niet zoo'n nieuwerwetsche beschoten zolder als de revolutie-huizen van tegenwoordig hebben, maar een echte, ouderwetsche zolder, met hanebalken, daksparren en latten, waar je de aangestroken pannen op zag liggen. In 't voorjaar liet de kalk van de onderste pannen geregeld los, zoo zaten de spreuwen er onder te scharrelen, en door de kieren, die er zodoende ontstonden, kon je 't jonge goed in de nesten zien liggen. Maar nu waren we op zolder om balletjes te bakken, op een laag tafeltje stond alles knus opgesteld. De kopjes met boter, stroop en suiker, het olielichtje, het bakpannetje en de ijzeren plaat, waar we het baksel op zouden laten stollen, echt gezellig bij mekaar. Ik geloof niet, dat we het goede recept hadden: tot echte stroopballetjes brachten we het nooit. We kwamen niet verder, dan tot een taai bruine massa, waar je ontzettend lange draden uit trekken kon en dat geweldig kleefde aan vingers en tanden.

Maar lekker was het. Zoo schenen de wespen er ook over te denken. Al spoedig dansten er een paar om ons heen, en of wij al met onze zakdoeken sloegen, 't hielp geen zier. Ze bleven hun aanvallen op onze lekkernij vernieuwen. Daar ging er een op den rand van een schoteltje zitten. De sprieten in zenuwachtige bibbering, liep hij op de zoeternij toe. „Zet er een kopje over!” riep ik uit, en een oudere zuster, die wat kordater was uitgevallen, zette den plaaggeest op die manier gevangen. Maar heelemaal er onder zat hij niet. De rand van het kopje was juist tusschen borststuk en achterlijf geschoven: dit laatste stak dus buiten het kopje uit. Maar wij vonden het niet noodig, de positie van het dier te verbeteren. Blij, van hem verlost te zijn, zetten wij onze suikerbakkerij voort, en dachten weldra aan niets anders, dan aan het zoete werk.

Toen alle kleefdraden opgesnoept en de besmeurde potjes en pannetjes zooveel mogelijk schoongelikt waren, zouden we den rommel weer gaan opruimen. Want zoo werden we opgevoed, en goed was 't: we mochten overhoop halen wat we wilden, als we alles maar weer netjes aan kant zetten. Ik zou het kopje van onzen gevangene drogen. Het was een trotsch gevoel, een van mijn aartsvijanden daar zoo weerloos te zien liggen. Wat lag hij stil. Zeker al dood. Gestikt, dacht ik, want z'n kop lag immers onder het kopje. Of zou hij nog leven? Even voelen. Ik drukte met mijn vingertje tegen het roerlooze achterlijf... ai! au! Kop en schotel vielen op den grond, en brullend van de pijn liep ik huilend de trap af. 't Is een heel dik en pijnlijk vingertje geworden. O, wat heb ik 't land aan wespen!

Daar zijn heel wat jaren overheen gegaan. Ik ben al een eerzaam huisvader geworden, al zeg ik 't zelf, en 't zal niet lang duren of mijn beide dreumessen gaan balletjes bakken, al is 't dan op een beschoten zolder. Maar wat mij met die gevangen wesp overkwam, staat me nog altijd levendig voor den geest. Mijn haat aan dit insect is gebleven.

En nu had zoowaar een wespenkolonie het dak van mijn serre tot woonplaats verkoren! Zeer listig had de koningin haar stichting onder dak gebracht. De toegang liep tusschen twee spanten, waar het dakje een hoek maakt, die door vorsten is afgedekt. Zoo bereikte zij een ruimte tusschen het dakbeschot en de aan de binnenzijde daartegen getimmerde zoldering. Daar moet zij haar eerste nakomelingen grootgebracht hebben, om, toen deze oud en wijs genoeg waren om op eigen vleugels de wereld in te gaan en een steun voor het huishouden te worden, daarna zelve het daglicht niet meer te zien, dan misschien in flauwen schemerschijn oplichtend langs de spanten, en zich uit-